

“Hep birlikte Allah'ın ipine (kitabına, dinine) sınıksız sarılın. Parçacık ayrılmayın. Allah'ın zenginliğindeki nimetini düşünün. Hani siz birbirinize şüphelerinizi de, O, kalplerinizi birleştirmişti. İşte O'nun (bu) nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz, bir ateş yakıldı; ukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size yetlerini böyle apaçık bildiriyor ki, doğru yola eresiniz.” (Al-i İmran, 3/103)

1578; 1614; 1603; 1615; 1608; 1606; 1615; 1608; 1575; 1618; 1603; 1614; 1575; 1604; 1617; 1614; 1584; 1616; 1610; 1606; 1614; 1578; 1614; 1601; 1614; 1585; 1617; 1614; 1602; 1615; 1608; 1575; 1618; 1608; 1614; 1575; 1582; 1618; 1578; 1614; 1604; 1614; 1601; 1615; 1608; 1575; 1618; 1605; 1616; 1606; 1576; 1614; 1593; 1618; 1583; 1616; 1605; 1614; 1575; 1580; 1614; 1575; 1569; 1607; 1615; 1605; 1615; 1575; 1604; 1618; 1576; 1614; 1610; 1617; 1616; 1606; 1614; 1575; 1578; 1615; 1608; 1614; 1571; 1615; 1608; 1618; 1604; 1614; 1574; 1616; 1603; 1614; 1604; 1614; 1607; 1615; 1605; 1618; 1593; 1614; 1584; 1614; 1575; 1576; 1612; 1593; 1614; 1592; 1616; 1610; 1605; 1612; Sakın kendilerine apaçık deliller geldikten sonra ayrılık yakıldı; ıkarıp anlaşmazlığa düşenler gibi olmayın! Onlara böylece bir azap vardır. (Al-i İmran, 3/105) İbn-i İshak “Siyret” adlı eserinde ve başka rivayetlerde bu ayetin Evs ve Hazre’den; hakkında nazil olduğunu anlatır; yahudilerden birisi Evs ve Hazre’den; ten bir topluluğa rastlar. Onların uzlaşmaları ve ittifakları yahudinin hoşuna gitmez. Yanında bulunanlardan birisine yanlarına gidip oturmasını ve “Bu sığınma yeri;”ndeki savaşlarını hatırlatmasını söyler. Adam sığınma yerenleri yapar. Böylece toplulukta bulunanların nefislerinde hamiyet duygusunu canlandırır. Birbirine kızar ve birbirlerine düşerler. Cahiliye’deki armalarıyla birbirlerini yakıldı; ağırlı silahlarını isterler ve “Harre” denilen yerde buluşmak üzere sığınma yereleşirler. Bu durum Rasulullah’a haber verilince yanlarına gelip onları sakinleştirdikten sonra “Ben aranızda olduğum halde cahiliye davası mı?” buyurur ve arkasından yukarıdaki ayet-i kerimeyi okur. Bunun üzerine her iki taraf da pişman olur. Barışıp birbirlerine sınıksız silahlarını bırakırlar. Allah ta onlardan hoşnut olur. (Özellikle günden; mizde faaliyet gösteren misyonerlerin taktikleriyle yakıldı; ok yakından ilgili bir vakıa; Oysa Allah Kur'an-ı Keriminde:

1602; 1615; 1604; 1618; 1610; 1614; 1575; 1571; 1614; 1607; 1618; 1604; 1614; 1575; 1604; 1618; 1603; 1616; 1578; 1614; 1575; 1576; 1616; 1604; 1616; 1605; 1614; 1578; 1614; 1589; 1615; 1583; 1617; 1615; 1608; 1606; 1614; 1593; 1614; 1606; 1587; 1614; 1576; 1616; 1610; 1604; 1616; 1575; 1604; 1604; 1617; 1607; 1616; 1605; 1614; 1606; 1618; 1570; 1605; 1614; 1606; 1614; 1578; 1614; 1576; 1618; 1594; 1615; 1608; 1606; 1614; 1607; 1614; 1575; 1593; 1616; 1608; 1614; 1580; 1611; 1575; 1608; 1614; 1571; 1614; 1606; 1578; 1615; 1605; 1618; 1588; 1615; 1607; 1614; 1583; 1614; 1575; 1569; 1608; 1614; 1605; 1614; 1575; 1575; 1604; 1604; 1617; 1607; 1615; 1576; 1616; 1594; 1614; 1575; 1601; 1616; 1604; 1613;

عَمَّا
تَعْمَلُونَ De
ki: "Ey kitap ehli! Gerçeđi görüp bildiđiniz hâide niçin Allah'ın yolunu
eđri göstermeye yeltenerek müminleri Allah'ın yolundan çevirmeye
kalkıyorsunuz? Allah yaptıklarınızdan habersiz değildir". (Al-i İmran, 3/99) buyurarak ehli-i kitabı
müslümanları dinlerinden birlik ve beraberliklerini bozarak, inançlarından ve
Allah yolundan vazgeçirmeye çalışmalarını yermekte; mü'minleri de bu konuda
surenin devamındaki ayetle ikaz etmektedir: يَا
أَيُّهَا
الَّذِينَ
آمَنُوَاْ
إِن
تُطِيعُواْ
فَرِيقًا
مِّنَ
الَّذِينَ
أُوتُواْ
الْكِتَابَ
يَرُدُّوكُم
بَعْدَ
إِيمَانِكُم
18; كَافِرِينَ Ey
İnananlar! Kitap verilenlerin bir gruba uyarmanız, inanmanızdan sonra sizi kafir olmağa
çevirirler. (Al-i İmran, 3/100)
اِنَّمَا
الْمُؤْمِنُ
08;نَ اِخْوَةٌ
فَاَصْلِحُو
75; بَيْنَ
اَخَوَيْكُم
18; وَاتَّقُوا
اللّهَ
لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ
“Müminler ancak kardeştirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve
Allah'tan korkun ki rahmete eresiniz.” (Hucurat, 49/10) ayeti ile harcı atılan toplum
yapısının;
وَتَعَاوَنُ
08;ا عَلَى
الْبِرِّ
وَالتَّقْوى
وَلَا
تَعَاوَنُوا
عَلَى
الْاِثْمِ
وَالْعُدْوَ
75;نِ “..İyilik ve takva üzerinde yardımlaşın, günah ve
düşmanlık üzerinde yardımlaşmayın.” (Maide, 5/2) ayeti ile duvarları

örülmüş; وعن
النعمان بن
بَشير)رع(قال: قال رسولُ
اللّه)صلعم(:
مَثَلُ
المُؤْمِنِينَ في
تَوَادِّهِمْ
وَتَرَاحُمِهِمْ
وَتَعاطُفِهِمْ مَثَلُ
الجَسَدِ
إذَ.ا
اشْتَكَى
مِنْهُ
عُضْوٌ
تَدَاعَى
لَهُ سَائِرُ
الجَسَدِ
بِالسَّهَرِ
وَالحُمَّى. (3336)-
Nu'man İbnu Beşicirc;r (r. anhümâ) anlatıyor: "Rasulullah (a.s) buyurdular ki:
"Birbirlerini sevmeye, birbirlerine merhamette, birbirlerine şefkatte mü'minlerin misâli, bir bedenin misâlidir. Ondan bir uzuv rahatsız olsa, diğer uzuvlar uykusuzluk ve hararete ona iştirak ederler." [Buhârî, Edeb 27; Müslim, Birr 66, (2586).] hadis-i nebevisi ile çatısı çatılmış bir mutluluk sarayıdır. İnanmış bir toplum, Cenab-ı Hakk’n emri olan “Birlik ve beraberlik içinde olma ve yardımlaşma” görevini tam bir şuur ve itaatle yerine getirmelidir. Görevini kusursuz şekilde yapan bir toplum, ümit ettiği bütün iyilik ve mutluluklara huzur içinde erişebilir. Asıl mesele, cemiyet fertlerinin birlik ve kardeşlik ruhu içinde olmaları ve bütün iyi işlerde birbirleriyle yardımlaşabilmeleridir. Kendini bilen kimse için hayati önemi haiz bir durumdur. Hatta kişinin kendi nefesine karşı olan görevlerinden bile daha mühimdir. Aksi bir durum “nemelazım” demek olan böyle bir düşünce tarzı toplumların apaçık intiharıdır. Bir nükte: Zamanın hükümdarı, ülkesinde ortaya çıkan kargaşa ve kötüye gidiş konusunda ulemanın reisine bir mektup yazarak söz konusu durumun sebeplerini sorar. Reisürsquo;l-Ulema da mektubun hemen arkasına “nemelazım, hünkarım” diye yazar ve mektubu geri gönderir. Hükümdar bu cevaba çok kızar, küplere biner ve alim kişiyi saraya çağırtır; - Ben sizlere memleket ahvalinin perişanlığına sebep nedir diye sorarım, siz: “nemelazım” dersiniz. Bu ne lakaytlıktır hoca’m der. Hoca, padişahın cevabı anlamadığını fark etmiştir. - Haşa! Devletlim, der. Ben, cevaba niyetle öyle arz etmiştim. Çünkü sualinizin tek cevabı vardır, o da memleketimizi sarmış olan nemelazımcılık hastalığıdır, der. (Gemi ashabının, alt kattakilerin gemiyi delmesine ses çıkarmaması ile bağlantı kurulabilir.) Fertleri birlik içinde bulunan ve iyiliklerde yardımlaşan bir büyük aile yani millet,

dünyanın bütün zorluklarını yener. Sosyal hayatta huzur ve başarıyı yakalamanın biricik yolu budur. Bunun için indir ki toplumları yıkmak, onlara hakim olmak isteyenler, ilk olarak toplum fertlerinin arasına ayrılık, kin ve nefret tohumları saçarlar. Böylece onların birliğini sarsmaya alışırlar. Bilirler ki bunu başarısalar uzun veya kısa bir süre sonra hedeflerine ulaşmış olacaklardır. İngilizlerin Hindistan'da oynadıkları bir oyun bu konuya ışık tutucu mahiyettedir. Müslümanlara kurban olarak köle kesmenin faziletlerini ballandırarak anlatıyor, telkin ve teşvik ediyor; karşı taraf Hindu, inancına göre köle; mülk hayvan.. Koyun, keçi, deve gibi hayvanları bırakıp illa da köle; niye kesiyorlar diye Hinduların hamaset damarları kabartılıyor. Bizimkiler kurban bayramlarında kölelikle köle kesmeye alışınca onlar da domuz kafaları atmaya başlıyorlar camilere.. Cehalet ve aymazlığın neticesi iki toplum yan yana yaşarken amansız düşmanlar oluveriyorlar birbirlerine. Şikayete gelip yardım isteyenlere Hindu'nun sonra da Müslümanın hakkından geliyor İngilizler. Daha sonra bütün Hindistan İngiliz Genel Valiliği'ne bağlanıyor.. İngilizler daha önce yapamadıklarını iki kesimi birbirine düşürerek rahatça başarıyor, Hindistan'a yerleşiyor, sonrası malum.. Ayrılık ve nifak illetine maruz bırakılan bir toplum bu hastalıktan kurtulmadıkça başka milletlerin oyuncağı olmaktan kurtulamayacaktır. İnsanları birbiri ile ekışen, aralarında güvensizlik ve düşmanlık duyguları yaygınlaşan bir toplumun huzur bulması bir yana varlığını sürdürmesi bile mümkün değildir. Birlik ve beraberliğin sağlanması, milli güvenin sağlığının , bütünün korunabilmesi için bütün fertlerin görev ve sorumluluklarını yerine getirmesi ve uyanık olması gereklidir. Efendimiz (s.a.v.):

عن ابن عمر)رع(قال: قالَرَسولُاللّهِ)صلعم(:المُسْلِمُأخُوالمُسْلِمِلاَيَظْلِمُهُوَلاَيُسْلِمُهُ،وَمَنْ كَانَفي حَاجَةِأخِيهِ كَانَاللّهُ فيحَاجَتِهِ،وَمَنْفَرَّجَ عَنْمُسْلِمٍكُرْبَةًفَرَّجَاللّهُعَنْبِهَاكُرْبَةً

مِنْ كُرَبِ
يَوْمِ
الْقِيَامَة
16;، وَمَنْ
سَتَرَ
مُسْلِماً
سَتَرَهُ
اللّهُ
يَوْمَ
الْقِيَامَة
16;. (3350)- İbnu Ömer (r. anhümâ) anlatıyor: "Rasulullah (a.s) buyurdular
ki: "Müslüman müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu tehlikede
yalnız bırakmaz. Kim, kardeşinin ihtiyacını görürse Allah da onun ihtiyacını
görür. Kim bir müslümanı bir sıkıntıdan kurtarırsa, Allah da o sebeple onu
Kıyamet gününün sıkıntısından kurtarır. Kim bir müslümanı
örterse, Allah da onu kıyamet günün örter." [Ebû Dâvud, Edeb
46, (4893); Tirmizî, Hudud 3, (1426); Buhârî, Mezâlim 3, İkrâh 7;
Müslim, Birr 58, (2580).] Millet olarak bütün fertlerimize bu yüksek duygu ve
şuuru kazandırmakla mükellef olduğumuz asla unutulmamalıdır. Bilinmelidir ki tefrikaya,
çekişmeye ve anlaşmazlıklara düşmek ya da bunlara sebep olmak, topluma yapılmış
haksızlıkların en büyüklerindedir. Zira bu gibi davranışlar, milletin birliğini
sarsar, varlığını tehlikeye düşürür, iyilik ve mutluluk yollarının kapanmasına
sebeplendirir. Bu durumun devamı cemiyetin yıkılmasıyla neticelenir. Tüm bu tehlikeleri bakınız
Kur’an ayetleri nasıl gösteriyor ve bizlere neleri telkin ediyor. Ali İmran 103. ayeti
konuşmamızın başında zikretmiştik.

وَاَطيعُوا
اللّهَ
وَرَسُولَهُ
وَلَاتَنَاز
14;عُوا
فَتَفْشَلُو
75; وَتَذْهَبَ
ريحُكُمْ
وَاصْبِرُوا
اِنَّ اللّهَ
مَعَ
الصَّابِرين
14; “Allah'a ve Resulü'ne itaat edin. Ve birbirinizle didişmeyin. Sonra içinize
korku düşer ve kuvvetiniz elden gider. Sabırlı olun, çünkü Allah
sabredenlerle beraberdir.” (Enfal, 8/46)

وَتَعَاوَنُ
08;ا عَلَى
الْبِرِّ
وَالتَّقْوى
وَلَا
تَعَاوَنُوا
عَلَى
الْاِثْمِ

وَالْعُدْوَانِ “..iyilik ve takva üzerinde yardımlaşın, günah ve düşmanlık üzerinde yardımlaşmayın..” (Maide, 5/2)

مِنَ
الْمُؤْمِنينَ رِجَالٌ
صَدَقُوا مَا
عَاهَدُوا
اللّهَ
عَلَيْهِ
فَمِنْهُمْ
مَنْ قَضى
نَحْبَهُ
وَمِنْهُمْ
مَنْ
يَنْتَظِرُ
وَمَا
بَدَّلُوا
تَبْديلًا Müminlerdendir o erler ki Allah'a verdikleri ahde sadakat gösterdiler. Kimi adağını ödedi (canını verdi), kimi de beklemektedir. Onlar, ahidlerini hiç değiştirmediler. (Ahzab, 33/23)

يَا اَيُّهَا
الَّذينَ
امَنُوا
اجْتَنِبُوا
كَثيرًا مِنَ
الظَّنِّ
اِنَّ بَعْضَ
الظَّنِّ
اِثْمٌ وَلَا
تَجَسَّسُوا
وَلَا
يَغ.ْتَبْ
بَعْضُكُمْ
بَعْضًا
اَيُحِبُّ
اَحَدُكُمْ
اَنْ
يَاْكُلَ
لَحْمَ
اَخيهِ
مَيْتًا
فَكَرِهْتُمُوهُ
وَاتَّقُوا
اللّهَ اِنَّ
اللّهَ
تَوَّابٌ

رَحيمٌ Ey iman edenler! Zannın bir çoğundan kaçının. Çünkün zannın bir kısmı günahtır. Birbirinizin kusurunu araştırmayın. Biriniz diğeri arkasından çekiştirmesin. Biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz. O halde Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah, tevbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir. (Hucurat, 49/12) Şu hadisleri de inceleyip üzerinde etraflıca düşünelim: وعنأبي هريرة)رع(قال: قالَ رَسولُ اللّهِ)صلعم(: مَنْ نَفَّسَ عَنْ مُؤْمِنٍ كُرْبَةَ مِنْ كُرَبِ الد.ُّنْيَا نَفَّسَ اللّهُ عَنْهُ كُرْبَةً مِنْ كُرَبِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ، وَمَنْ يَسَّرَ عَلى مُعْسِرٍ يَسَّرَ اللّهُ عَلَيْهِ في الد.ُّنْيَا وَالاخِرَةِ، واللّهُ في عَوْنِ الْعَبْدِ مَا كَانَ الْعَبْدِ في عَوْنِ أخِيهِ، وَمَنْ سَلَكَ طَرِيقاً

يَلْتَمِسُ
فِيهِ
عِلْماً
سَهَّلَ
اللّهُ لَهُ
طَرِيقاً إلى
الجَنَّةِ،
وَمَا
اجْتَمَعَ
قَوْمٌ في
بَيْتٍ مِنْ
بُيُوتِ
اللّهِ
تَعالى
يَتْلُونَ
كِتَابَ
اللّهِ
وَيَتَدَارَ
87;ُونَهُ
بَيْنَهُمْ
إلاّ
نَزَلَتْ
عَلَيْهِمُ
السَّكِينَة
15;
وَغَشِيَتْه
15;مُ
الرَّحْمَةُ
وَحَفَّتْهُ
05;ُ
الملاََئِكَ
77;ُ
وَذَكَرَهُم
18; اللّهُ
فِيمَنْ
عِنْدَهُ،
وَمَنْ بَطّأ
بِهِ
عَمَلُهُ
لَمْ
يُسْرِعْ
بِهِ
نَسَبُهُ. (3351)- Hz. Ebû
Hüreyre (r.a) anlatıyor: "Rasulullah (a.s) buyurdular ki: "Kim bir mü'minin
dünyevi kederlerinden birini giderirse, Allah da onun Kıyamet günü kederlerinden
birini giderir. Kim bir fakire kolaylık gösterirse, Allah da ona dünyada ve ahirette
kolaylık gösterir. Kim bir müslümanı örterse, Allah da onu dünya ve
âhirette örter. Kişi kardeşinin yardımında olduğu müddetçe, Allah da onun

yardımındadır. Kim ilim aramak düşüncesiyle bir yola düşerse, Allah onun cennete olan yolunu kolaylaştırır. Bir grup, Allah'ın kitabını okumak ve aralarında tedris etmek üzere Allah'ın evlerinden birinde toplanırsa, üzerlerine mutlaka sekîne iner ve onları rahmet kaplar, melekler onları sarar. Allah da onları yanında bulunan mukarreb meleklerle anar. Bir kimseyi ameli yavaşlatırsa, nesebi hızlandıramaz." [Müslim, Zikr 38, (2699); Ebû Dâvud, Edeb 68, (4946); Tirmizî, Hudud 3, (1425); Birr 19, (1931); Kırâat 3, (2946).] وعنه)رع(قال: قالَ رَسولُ اللّهِ)صلعم(: الدِّينُ النَّصِىحَةُ: قالُوا: لِمَنْ يَا رسولَ اللّهِ؟ قالَ)صلعم(: للّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلائِمّةِ المُسْلِمِينَ وَعَامّتِهِمْ المُسْلِمُ أخُو المُسْلِمُ لاَ يَخْذُلُهُ وَلاَ يَكْذِبُهُ وَلاَ يَظْلِمُهُ: إنَّ أحَدَكُمْ مِرْآةُ أخِيهِ، فإن رَأى بِهِ أذَى فَلْيُمِطْهُ عَنْهُ: (3352)- Ebû Hüreyre (r.a) hazretleri anlatıyor: "Rasulullah buyurdular ki: "Din nasihatten (hayırhahlıktan) ibarettir!" Yanındakiler sordu: "Kimin için ey Allah'ın Resulü?" "Allah için, kitabı için, Resulü için, müslümanların imamları ve hepsi için! Müslüman müslümanın kardeşidir. Ona yardımını kesmez, ona yalan söylemez, ona zulmetmez. Her biriniz, kardeşinin aynasıdır, onda bir rahatsızlık görüse bunu ondan izale etsin." [Tirmizî, Birr 17, 18, (1927, 1928, 1930);

Müslim, İman 95, (55).]

المُؤمِنُ
لِلمؤمنِ
كَالبُنْيَا
06; يَشُدُّ
بَعْضُهُ
بَعْضاً . (88)- Ebu Musa (radiyallahu anh)'nın
rivayetine göre Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) şöyle
buyurmuştur: "Mü'min kişi, diğer mümine karşı duvar gibidir, birbirlerini takviye ederler."
(Nesâicirc;, Zekât 66, (5, 79-80)). عن
أَبِي
هُرَيْرَةَ
)رع(قَالَ:
قَالَ
رَسُولُ
للّهِ)صلعم(إِيَّاكُمْ
وَالظَّنَّ
فَإِنَّ
الظَّنَّ
أَكْذَبُ
الْحَدِيثِ،
وَ لا َ
تَجَسَّسُوا
48; وَ لا َ
تَحَسَّسُوا
48; وَ لا َ
تَنَافَسُوا
48; وَ لا َ
تَحَاسَدُوا
48; وَ لا َ
تَبَاغَضُوا
48; وَ لا َ
تَدَابَرُوا
48; وَكُونُوا
عِبَادَ
اللّهِ
إِخْوَانًا
كَمَا
أَمَرَكُمُ
اللّهُ
تَعَالَى:
الْمُسْلِمِ
أَخُو
الْمُسْلِمِ
48; لا
َيَظْلِمُهُ
48; وَ لا َ

يَخْذُلُهُ،
وَ لا َ
يَحْقِرُهُ.
بِحَسْبِ
امْرِئٍ مِنَ
الشَّرِّ
أَنْ
يَحْقِرَ
أَخَاهُ
الْمُسْلِمُ.
كُلِّ
الْمُسْلِمِ
عَلَى
الْمُسْلِمِ
حَرَامٌ،
مَالُهُ
وَدَمُهُ
وَعِرْضُهُ.
إِنَّ اللّهَ
لا َ يَنْظُرُ
إِلَى
صُوَرِكُمْ
وَأَجْسَادِ
03;ُمْ،
وَلَكِنْ
يَنْظُرُ
إِلَى
قُلُوبِكُمْ
وَأَعْمَالِ
03;ُمْ.
التَّقْوَى
هَهُنَا،
التَّقْوَى
هَهُنَا،
التّقْوَى
هَهُنَا،
وَيُشِيرُ
إِلَى
صَدْرِهِ. ألا
َلايَبْعِ
بَعْضُكُمْ
عَلَى
بَعْضِ،
وَكُونُوا
عِبَادِ
اللّه
إِخْوَانًا.
وَ لا َ

يَحِلُّ
لْمُسْلِمِ
أَنْ
يَهْجُرَ
أَخَاهُ
فَوْقَ
ثََلاثٍ. (3312)- Ebu Hüreyre (r.a)
anlatıyor: "Rasulullah (a.s) buyurdular ki: "Sakın zanna yer vermeyin. Zira zan, sözlerin en
yalanıdır. Tecessüs etmeyin, haber koklamayın, rekâbet etmeyin, hasetleşmeyin,
birbirinize buğzetmeyin, birbirinize sırt çevirmeyin, ey Allah'ın kulları, Allah'ın emrettiği
şekilde kardeş olun. Müslüman müslümanın kardeşidir. Ona (ihânet
etmez), zulmetmez, onu mahrum bırakmaz, onu tahkîr etmez. Kişiye şer olarak,
müslüman kardeşini tahkir etmesi yeterlidir. Her müslümanın malı, kanı ve
ırzı diğer müslümana haramdır. Allah sizin suretlerinize ve kalıplarınıza bakmaz, fakat
kalplerinize ve amellerinize bakar. Takva şuradadır -eliyle göğsünü işaret etti-:
Sakın ha! Birinizin satışı üzerine satış yapmayın. Ey Allah'ın kulları kardeş olun. Bir
müslümanın kardeşine üç günden fazla küsmesi helâl
olmaz." [Buharî, Nikâh 45, Edeb 57, 58, Ferâiz 2; Müslim, Birr 28-34,
(2563-2564); Ebu Dâvud, Edeb 40, 56, (4882, 4917); Tirmizî, Birr 18, (1928).] Birlik ve
beraberliği korumanın pratik yolu, onu bozan davranışlardan kaçınmak suretiyle olur ki
yukarıdaki ayetler ve hadislerde zikredildi. Kalplerde iman ve Allah için sevgi olduğu
sürece endişeye gerek yoktur. Çünkü bu tür duygular rabtedici
duygulardandır. Bu duygulara sahip her fert, gerekli olan bütünleştirici davranışlarda
bulunmaktan kaçınmaz. Bu görevleri hasbi olarak ve insanlığın iyiliği için
yapmakla mesut olacağını bilir. Fertleri kavga ve niza içinde boğuşan; kin, nefret, haset
duygularıyla kavruan toplumlar huzursuzdur. Tarihin her devresinde ancak “birlik
beraberlik, kardeşlik ruhu içinde, iyilik ve hayırda yarışan ve yardımlaşan toplumların huzura
kavuştukları” görülmüştür. Aksi vaki değildir. Gerek tarihte ve
gerekse günümüzde bu hususu doğrulayan sayısız önek
görülmüştür. Kendileriyle ve bize miras bıraktıkları muhteşem eserleriyle
öğündüğümüz ecdadımız da birlik, kardeşlik ve iyiliklerde
yardımlaşma gibi üstün meziyetleriyle dünyaya önek olmuşlardır. İslam
tarihinden bir önek sunalım: Hz. Ömer halife olduktan sonra, bir sebepten dolayı Halid
b. Velid (r.a)’ı başkomutanlık görevinden alıp yerine Ebu Ubeyde Amir b. El-Cerrah
(r.a)’ı atamıştı. Halid (r.a) emri alınca, görevi rahatlıkla devretti. Bir nefer olarak aynı
ordunun saflarında düşmanla çarşımaya devam etti. Görevden alınmak Hz.
Halid’in azmini sarsmadı. O, tam bir sadakat ile bu defa bir er olarak hayırlı işin başarılması
amacıyla çarşıtı. Hz. Halid’in bu sırada şu sözü söylediği de
bilinmektedir: - Ey Halid! Eğer, Ömer için savaşıyorsan, vazifen bitmiştir. Yok, Allah
için savaşıyorsan, şimdi bir fert olarak görevine devam etmelisin. Hizmet için
hiçbir şart koşmadan çalışan bu gibiler sayesinde İslam galip gelmiş ve dünya
huzur bulmuştur. Cepheye taşıdığı mühimmatın islanmaması için kendi
örtüsüyle cephaneyi örtüp yavrusunu feda eden Kara
Fatma’ları unutmamak gerekir. İstiklal savaşımızda; Sakarya’da,
Çanakkale’de, Dumlupınar’da ve yavru vatan Kıbrıs’ta bize ışık tutan,
gücümüze güç katan, yurdumuzdan düşmanları kovan, vatani
ve vatan sevgisini yaşatan ruh işte bu ruhtur; bu anlayıştır. Yeri gelmişken söylemeliyiz ki,
birlik ve beraberliğimizden, dirlik ve düzenimizden, kardeşler olarak yaşamamızdan rahatsız

